

תת"ע 534/03/14 - מדינת ישראל נגד אלישיב אדיק

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 534-03-14 מדינת ישראל נ' אלישיב אדיק
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלישיב אדיק

הנאשמים

הכרעת דין

1. ביום 10.2.14 נרשמה נגד הנאשם הזמנה לדין שעניינה נהיגה בקלות ראש. על פי האמור בהזמנה לדין, נהג הנאשם מונית בדרך השלום בת"א בקלות ראש בכך שנצמד במכוון עם רכבו אל אופנוע עליו רכב השוטר מור סרויה (להלן: "השוטר") שנסע לפניו תוך שהוא מסכן את השוטר ומסנוור אותו בכוונה. עוד נאמר בנסיבות המקרה כי כאשר התבונן השוטר במראות האופנוע הבחין כי הנאשם מאיץ את המונית לעבר האופנוע ואז בולם וחוזר חלילה מספר פעמים. כאשר הגיע השוטר לרמזור אדום בצומת עם רחוב הורדצקי פתח הנאשם את חלון דלת הרכב והפטיר קללה לעבר השוטר. או אז נסע השוטר אחרי המונית ועצר אותה ורשם לנאשם הזמנה לדין. השוטר מציין כי גם לאחר שנכח הנאשם לראות כי נעצר על ידי שוטר המשיך להפליא בו את קללותיו.

2. בישיבת המענה כפר הנאשם במיוחס לו. לטענתו, צפר "קלות" לשוטר על מנת להסב את שימת לב האחרון לאופן נהיגתו החרגי. ביחס לנסיבות המפורטות בהזמנה לדין ציין הנאשם כי מדובר "בשקר וכזב". עם זאת, הודה הנאשם לפחות במשתמע בהצמדות המונית לאופנוע השוטר אך טען כי הדבר לא היה במכוון אלא אירע עקב כך שהשוטר הוא שהאט את מהירות נסיעתו. לדבריו, בכל שלב היה מרווח בין כלי הרכב.

3. במסגרת פרשת התביעה העיד השוטר. לטענתו, אין בינו לבין הנאשם כל היכרות קודמת. השוטר עומת בחקירה נגדית עם העובדה כי בהזמנה לדין שהוגשה לבית המשפט נמחק השם "אלכסיי" ובמקומו נרשם שם הנאשם "אדיק". השוטר לא ידע להסביר עניין זה (ע' 4 ש' 22-24 והשוואה לאמור בת/1).

4. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ועדת הגנה נוספת, נוסעת שהייתה במונית בעת האירוע. בעדותו שב הנאשם וטען כי השוטר נסע "בזגזג". הנאשם טוען כי נסע אחרי האופנוע כברת דרך ובדרך השלום "צפרתי לו קלות בשביל להפנות את שימת ליבו לנסיעתו המיוחדת" (ע' 6 ש' 27-28). הנאשם טען כי לא היה יכול לעקוף את האופנוע

שכן " היו רכבים משמאלי ולא יכולתי באופן בטיחותי ומבלי לסכן אף אחד לעקוף אותו" (ע' 9 ש' 9). הנאשם אישר כי רכבו נצמד לאופנוע השוטר אך טען כי עניין "ההצמדות או לא הצמדות הוא שולי" (ע' 10 ש' 10). הנאשם שוב נשאל בעניין זה והפעם אמר "בשום שלב לא סיכנתי אותו וגם לא סנוורתי אותו" (ע' 10 ש' 12). ולאחר מכן אמר הנאשם " תאר לי מה זה הצמדות. תמיד היה בינינו מרחק סביר של מטר. ברגע שהוא היה עוצר הייתי מתקרב אליו" והודה כי " היו פעם או פעמיים כאלה" שבהן המרחק בין המונית לאופנוע היה כמטר (ע' 10 ש' 14-17). הנאשם ציין כי קרבה זו בין כלי הרכב אירעה בנסיבות בהן מהירות נסיעת המונית הייתה בין 20-30 קמ"ש (ע' 10 ש' 19-20). הנאשם הסכים בחקירה נגדית כי צפר לאופנוע.

5. עדת ההגנה סיוון בלומשטיין לא ראתה את האירוע מתחילתו אך ציינה כי שמעה כי הנאשם צופר למישהו לפניו. לדבריה, לאחר שהנאשם צפר לאופנוע עבר האופנוע לנתיב השמאלי ואז פתח הנאשם את חלון הרכב וקילל את השוטר. בתגובה, הורה השוטר לנאשם לעצור בצד ונרשמה לנאשם הזמנה לדין. העדה מציינת כי לא שמעה את חילופי הדברים בין הנאשם לבין השוטר בעת רישום ההזמנה לדין. כאן המקום לציין כי העדה ציינה כי שמעה את הנאשם צופר לשוטר פעם אחת אך סייגה דבריה ואמרה כי האירוע אירע מזמן. ביחס לסיבה שבגללה צפר הנאשם לשוטר השיבה העדה כי לא ראתה את מהלך הדברים שהוביל לצפירה אולם "הקטנוע נסע בנתיב האמצעי יחסית לאט, לא היו עוד רכבים בכביש" (ע' 16 ש' 10-12). לדבריה, הנאשם אכן לא היה יכול לעקוף את האופנוע משמאל אולם לא בשל עומס תנועה בכביש כפי שטען הנאשם אלא משום שהנאשם היה קרוב לפנייה ימינה שאותה היה עליו לבצע ועקיפה הייתה מסכלת אפשרות זו. העדה אישרה כאמור כי המרחק בין מקום האירוע לבין הפנייה ימינה הוא קצר ולא היה לה הסבר מדוע לא המתין הנאשם בסבלנות עד להגעה לפנייה במקום לנהוג כפי שנהג (ע' 16 ש' 15-20).

6. בסיכומיו ביקש הנאשם לזכותו מכל אשמה. טיעוניו נחלקים לשתי קבוצות. קבוצה אחת עניינה טענות הנוגעות לאופן רישום ההזמנה לדין על ידי השוטר באופן הפוגע באמינותו. קבוצה שנייה, עניינה טענות בנוגע לביצוע העבירה על ידו. בגדר הקבוצה הראשונה מונה הנאשם את העובדה כי בתחילה נרשם שם הנאשם בהזמנה כ"אלכסיי" ולאחר מכן נמחק ונרשם שמו הפרטי של הנאשם ("אדיק"). עוד נאמר בהקשר זה כי ההזמנה לדין אינה חתומה על ידי הנאשם ובמזכר ת/2 נכתב כי הנאשם סירב לחתום על ההזמנה אך הדבר לא נרשם בהזמנה אלא רק לאחר מכן בת/2 ובכך פעל השוטר על מנת "לכסות" על טעותו. הנאשם גם מפנה לתשובת השוטר בחקירה נגדית שם לא ניתנה על ידי השוטר תשובה עניינית לפשר שינוי שם הנאשם בהזמנה לדין. בקבוצת הטענות השנייה מונה הנאשם את העובדה כי השוטר צפר לו מספר פעמים בעוד שעל פי גרסת עדת ההגנה נשמעה צפירה אחת. לא הוכח, נטען, כי הנאשם הבהב לאופנוע עם אורות המונית. לטענת הנאשם, האפשרות הסבירה ביותר היא, כי הנאשם צפר לשוטר בגלל "נסיעתו הלא סדירה ולא אחידה" והשוטר "נזכר" לבצע את חובתו לעצור את הנאשם ולרשום לו הזמנה לדין רק לאחר שהנאשם הפטיר קללה לעבר השוטר ולא קודם לכן, דבר העשוי ללמד כי המניע לרישום ההזמנה לדין הוא הקללה שקילל הנאשם את השוטר (בעת שלא ידע שהוא שוטר) ולא התנהגות הנאשם בכביש. עוד טען הנאשם כי השוטר לא זכר אם איים על הנאשם בדבר הסנקציות הצפויות לו ועל כן לא ניתן לפסול על הסף אפשרות כי הנאשם "אויס" על ידי השוטר.

דין והכרעה

עדות השוטר - קבילות ומשקל

7. מקרה זה שונה מעט מרוב המקרים המובאים לפתחו של בית משפט זה. ברוב המקרים, רושמים שוטרים לנאשמים הודעות תשלום קנס או הזמנות לדין לאחר שהיו עדים לעבירה שבוצעה לנגד עיניהם. ברגיל, השוטרים אינם קורבנות העבירה או הנפגעים מביצועה. מטעם זה נוטים בתי המשפט, ברגיל, לראות בעדות השוטר כעדות המונעת משיקולים אובייקטיביים וענייניים, באין נגיעה אישית זו או אחרת מצד השוטר למעשה העבירה או לעושה העבירה. כאמור, המקרה שלפני שונה. במקרה זה, מבוססת ההזמנה לדין על עדותו של שוטר שהוא גם הנפגע מן העבירה. השוטר מציין בבירור בהזמנה לדין כי אופן נהיגתו של הנאשם סיכן אותו ואין חולק כי הנאשם קילל את השוטר ובעקבות זאת הורה השוטר לנאשם לעצור את רכבו ונרשמה ההזמנה לדין. לא ניתן אם כן לקבוע כי השוטר פעל בפרשה באופן נטול פניות. נתון זה אינו פוסל כמובן את הראיה מלשמש ראיה קבילה והוא רלוונטי בעיקר לשאלת המשקל שיש לתת לראיה ולצורך לבחון את ראיית התביעה באופן זהיר יותר ומדוקדק יותר.

גרסת השוטר - חיזוקים בראיות ההגנה

8. השוטר נחקר על ידי הנאשם בחקירה נגדית על תוכן ההזמנה לדין ונסיבות רישומה. גרסת השוטר ביחס לאירועים שהובילו לרישום ההזמנה לדין - לא נסתרה בחקירה נגדית.

9. כאמור, במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם והעידה עדת ההגנה מטעמו. סבורני, לאחר בחינת מכלול הראיות, כי יש בגרסת ההגנה כדי לחזק, מהותית, את עדותו של השוטר, עד התביעה וזאת כפי שיפורט להלן:

ראשית, הנאשם הסביר כי נהג כפי שנהג ביחס לשוטר על מנת להעיר לשוטר על אופן נהיגתו הלא סדיר והמזגזג של השוטר. כפי שהוסבר לנאשם בפתח דיון ההוכחות, היה עליו לחקור את השוטר ביחס לכל עניין השנוי מבחינת הנאשם במחלוקת (ע' 2 ש' 9-10). מסיבות השמורות עמו נמנע הנאשם מלחקור את השוטר ביחס לאופן נהיגתו של האחרון ובהתאם לאמור לא ניתן לקבוע כי נפל דופי כלשהו באופן נהיגת השוטר בעת האירוע. אוסיף ואומר כי גם עדת ההגנה מטעם הנאשם לא ציינה כי נפל דופי באופן נהיגת השוטר ובוודאי שלא תמכה בטענת הנאשם בדבר נהיגה "מזגזגת" או "לא סדירה". הטענה היחידה שהעלתה עדה זו הייתה כי "הקטנוע נסע בנתיב האמצעי יחסית לאט.. (ע' 16 ש' 11). לדידי, אין מדובר בפגם באופן נהיגת השוטר, וודאי שלא בפגם המצדיק התנהלות בריונית בכביש מצד הנאשם.

שנית, השוטר ציין בנסיבות המקרה בהזמנה לדין כי הנאשם צפר לו. הנאשם הודה הן בעדותו בבימ"ש והן במענה לכתב האישום כי צפר "קלות" לשוטר (ע' 1 ש' 15-16 וע' 6 ש' 28). גם עדת ההגנה טענה כי שמעה צפירה אחת אך סייגה דבריה בנימוק כי האירוע היה לפני זמן רב. לאור סייג זה בדברי עדת ההגנה, לא ניתן לקבוע כי הנאשם צפר פעם אחת ויחידה לשוטר.

שלישית, הנאשם טען בישיבת המענה כי לא התקרב באופן מכוון לאופנוע הנאשם אלא הדבר אירע כפועל יוצא של האטת מהירות האופנוע. לטעמי, ניתן לקבוע על בסיס מכלול הראיות שהובאו לפני, כי הנאשם התקרב באופן מכוון ומסכן עם מוניתו אל האופנוע. אלה הטעמים לקביעה זו:

(א) הנאשם לא שאל את השוטר בחקירה נגדית כל שאלה ביחס לאופן נהיגתו של השוטר ובפרט לא ביחס להאטה זו או אחרת של מהירות נסיעתו של השוטר (ע' 10 ש' 5). מכיוון שמדובר בעניין מהותי לגרסתו של הנאשם בהליך זה

ברי כי יש לזקוף הימנעות הנאשם מלחקור את השוטר לחובת הנאשם. השוטר עצמו לא ציין בנסיבות המקרה כי האט את מהירות רכבו. עולה אם כן כי לא הוכח להנחת דעתי כי הקרבה בין כלי הרכב נבעה מהאטה של האופנוע ביחס למהירות המונית.

(ב) הנאשם עצמו טען בחקירה כי "תאר לי מה זה הצמדות. תמיד היה בינינו מרחק סביר של מטר. ברגע שהוא היה עוצר הייתי מתקרב אליו" (ע' 10 ש' 14-15).

על דברים אלה יש לומר אלה: ראשית, גרסה זו סותרת את גרסת הנאשם בישיבת המענה ולפיה הקרבה אירעה בעת שאופנוע השוטר האט את מהירותו, לכאורה מבלי שהנאשם הוא שיוזם את ההתקרבות המסכנת את אופנוע השוטר. מן המצוטט לעיל עולה כי הנאשם, לדבריו, "תמיד" שמר על רווח של מטר בין כלי הרכב, רווח שאינו מספק בשים לב לטענת הנאשם כי נהג באותה עת במהירות של 20-30 קמ"ש. רק על מנת לסבר את האוזן אומר כי תרגום המהירות לערכים של מטרים לשנייה מביא למסקנה כי הנאשם נהג, לגרסתו, במהירות שבין 8.3 מ'/שנ' - 5.5 מ'/שנ' וחשוב פשוט מעלה כי על מנת להספיק לבלום מבלי לפגוע באופנוע השוטר שהיה במרחק מטר מן המונית, היה דרוש לנאשם לפעול בזמן תגובה אפסי של בין 0.12-0.18 שניות. לטעמי, ברור לכל בר דעת כי בשביר שנייה ספק אם יכול היה הנאשם לבלום את המונית בבטחה מבלי להתנגש באופנוע השוטר. כאן המקום להזכיר כי על פי הפסיקה, קיימת "חזקת כוונה" כי אדם המבצע פעולה, מודע לטיבה הפיזי של הפעולה ובכלל זה לתוצאותיה הטבעיות של הפעולה (ראו למשל: ע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.9.14)). ביישום לענייננו, לא ניתן לדעתי לראות בשמירת מרחק קבוע של כמטר בין המונית לאופנוע הנאשם, כפי שטוען הנאשם, במהירות נסיעה של 20-30 קמ"ש - כאשר לצורך מניעת תאונה במקרה של בלימת חרום על ידי האופנוע נדרש הנאשם להגיב ולבלום את הרכב בחלקיקי שנייה - אלא כניסיון מכוון מצד הנאשם להעביר באופן נהיגה מסכן זה "מסר" לשוטר, רוכב האופנוע. אדגיש, כי הנאשם לא מסר שום הסבר להיצמדות הקבועה לאופנוע ומעדותה של עדת ההגנה - לה אני מאמין מהטעמים שיפורטו להלן - עולה כי הדרך הייתה פנויה מכלי רכב, זולת כלי הרכב המעורבים באירוע, כך שלא ניתן לתלות התנהלות זו באילוצי הדרך או התנועה.

שנית, הנאשם טען כאמור כי ההתקרבות בין כלי הרכב אירעה כאשר השוטר האט את מהירות נסיעתו. מדברים שצוטטו לעיל עולה כי "ברגע שהוא היה עוצר הייתי מתקרב אליו". במלים אחרות, גרסת הנאשם שונתה וכעת הקרבה המסוכנת בין כלי הרכב אירעה בעת עצירת האופנוע ולא בעת האטתו כפי שטעם הנאשם במענה לכתב האישום. טענת הנאשם לאחר מכן כי "היו פעם או פעמיים מקרים כאלה" (ע' 10 ש' 16-17) ככל שהיא מכוונת כלפי האמירה כי נשמר בין כלי הרכב מרחק של מטר, סותרת את טענת הנאשם כי "תמיד היה בינינו מרחק סביר של מטר..". ככל שהדברים מכוונים לקרבה קרובה מעבר למטר, ברי כי אין בכך כדי להעלות או להוריד בשים לב לקביעתי כי גם קרבה של מטר במהירות הנסיעה לה טען הנאשם היא קרבה מסוכנת בין כלי רכב.

(ד) הנאשם טען כי עומס תנועה שהיה אותה שעה בכביש מנע ממנה לעקוף בבטחה את האופנוע משמאל. אינני מקבל גרסה זו ואני מעדיף לאמץ את עדותה של עדת ההגנה מטעם הנאשם שציינה כי הכביש היה ריק מכלי רכב, זולת האופנוע והמונית. עדה זו הותירה בי רושם חיובי שכן הגם שזמנה להעיד מטעם ההגנה, התרשמתי מניסיונה של העדה לדייק ככל האפשר בדבריה מבלי לשאת פנים לצד זה או אחר בהליך. בהינתן קרבה מסוכנת בין המונית לאופנוע, ובאין כל הסבר מצד ההגנה לצורך או הצדקה בתנאי הדרך והתנועה לשמור על מרחק כה קצר בין המונית לאופנוע, אין לי אלא לקבוע על יסוד התרשמותי מעדות הנאשם כי הנאשם חש צורך לפעול באופן בו נהג על "להעיר לנאשם על אופן

נהיגתו" או, בניסוח אחר של הנאשם "אנשים שעושים דברים חריגים צריך להעמיד אותם במקומם. ככה לימדו אותי" (ע' 8 ש' 16). ראוי לציין כי המניע לפעולותיו של הנאשם, כידוע, אינו מעלה ואינו מוריד אולם בדברים אלה שאמר הנאשם ובגרסתו לפיה מצא לנכון "להעיר" באופן לא מילולי לשוטר על אופן נהיגתו, יש בשילוב הסבר סביר לקרבה בין כלי הרכב יש כדי להביא למסקנה כי קרבה זו לא הייתה עניין של צירוף מקרים או תולדה של תנאי הדרך או עומס התנועה אלא אקט מכוון מצדו של הנאשם שנועד להבהיר לשוטר את גישתו של הנאשם ביחס לאופן נהיגת השוטר.

רביעית - ביחס להבהובי האורות, טען הנאשם באופן עקבי כי לא הבהב עם אורות המונית לשוטר. עדת ההגנה לא התייחסה לעניין זה ואילו גרסת השוטר הייתה כי הנאשם אכן הבהב עם האורות באופן מפרע. בשים לב לכך שמדובר, בנקודה זו, ב"גרסה מול גרסה" ללא דבר מה לחיזוק או אימות גרסת השוטר ובשים לב להיות השוטר נוגע בדבר, מצאתי לקבוע כי עניין זה לא הוכח על ידי המאשימה. עם זאת, ולאור יתר קביעותי בהליך זה, אני סבור כי יש בכך כדי להוות משקל מכריע לעצם השאלה אם הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו.

אי אמינות השוטר

10. כפי שצינתי בפתח הדיון, עדותו של השוטר במקרה זה היא עדותו של נוגע בדבר ולפיכך יש להתייחס אליה ביתר חשדנות ולדקדק בה יותר מן הרגיל. עם זאת, בנסיבותיו של מקרה זה ולאור החיזוקים להם זכתה גרסה זו בעדות הנאשם ועדותה של עדת ההגנה, שוכנעתי כי יש לתת משקל מלא לגרסה זו, להוציא בסוגיית הבהוב האורות כאמור. למעשה, בנקודה זו היה הדיון אמור להסתיים שכן טענות הנאשם בנוגע לנסיבות רישום הדוח והשפעתן הנטענת על אמינות גרסת השוטר אינן מעלות ואינן מורידות בשים לב לכך שהנאשם ועדת ההגנה מטעמו חיזקו בעדותם את גרסת השוטר כמפורט לעיל. למעלה מן הנדרש אתייחס בקצרה גם לקבוצת טענות אלה.

11. אין חולק כי במסגרת ת/1 נחק השם "אלכסיי" ונרשם שמו הפרטי של הנאשם "אדיק". השוטר לא ערך זיכרון דברים ביחס למחיקה זו - או לפחות לא הוצג לי זיכרון דברים כזה - וכן הוכח כי בעותק ההזמנה לדיון שקיבל הנאשם לידיו לא בוצעה מחיקה במקביל לזו שבוצעה בהזמנה המקורית - ת/1. השוטר לא ידע להסביר מהלך דברים זה. לטעמי, גם אם מניעיו של השוטר בתיקון שם הנאשם בהזמנה לדיון היו כשרים וראויים הרי שהדרך לעשות זאת לא הייתה ראויה. השוטר נדרש לערוך מזכר על עצם תיקון השם בהזמנה ולא רק על עניין סירובו של הנאשם לחתום על ההזמנה. כמו כן, ראוי היה כי במקביל יבוצע תיקון מקביל בהזמנה שנמסרה לנאשם. אדגיש כי גם אם לא הספיק השוטר לעמוד על טעותו לפני שמסר את ההזמנה לנאשם היה עליו לציין דברים אלה במפורש במסגרת זיכרון הדברים שאותו היה עליו לערוך. יחד עם זאת, פגם זה אינו פגם מהותי היורד לשורשו של עניין אלא פגם טכני - פורמאלי בהליך הזיהוי להבדיל מעצם זיהוי של הנאשם כמי שביצע את העבירה המיוחסת לו בהזמנה לדיון. אין חולק כי הנאשם והשוטר היו יחד בזירת האירוע. השוטר עצר את הנאשם, זיהה אותו על פי מסמכים ורשם לו הזמנה לדיון על מעשים שהנאשם אינו חולק עליהם כמעט. הנאשם עצמו טוען בעדותו כי שמר על קשר עין רצוף עם השוטר עד לעצירתו ורישום ההזמנה לדיון. בנסיבות אלה, הגם שדרך התנהלות השוטר בנוגע לתיקון הטעות בשם הנאשם בהזמנה לא הייתה ראויה, אני סבור כי יש לכך השלכה על שאלת מהימנותו בהליך מעבר להשלכה שיש להיותו נוגע בדבר, כפי שצוין לעיל, בפרט כאשר הנאשם מודה הן בכך שנסע בקרבה לאופנוע השוטר והן בכך שצפר לו (אם כי לא הודה בהבהוב אורות). לאור אופי הפגם, נסיבות המקרה והשתלשלות העניינים כפי שתוארה על ידי השוטר וקיבלה חיזוק בגרסת הנאשם ועדת ההגנה מטעמו, לא מצאתי כי יש בפגם זה כדי להביא לערעור היכולת לתת אמון בגרסת השוטר.

12. גם הטענה כי השוטר ערך מזכר (ת/2) כדי "לכסות" את טעותו אין בה כדי לשלול את אמינות גרסתו, כפי

שטוען הנאשם בסיכומיו. מעיון בת/2 עולה כי השוטר רשם שהנאשם סירב לחתום על ההזמנה. פרט זה לא נרשם בהזמנה בזמן אמת ולכן נרשם המזכר "לאחר מתן העתק לנהג". חתימת הנאשם על ההזמנה אינה ראייה לאשמה או חפות אלא לעצם קבלת ההזמנה לדין. בהתאם, סירוב לחתום אינו עניין מהותי ואינו נוגע לשאלת אמינותו של השוטר, בפרט שהשוטר ציין במזכר אותו ערך - כפי שראוי היה שיעשה - כי הנאשם קיבל לידי את ההזמנה לדין אף שסירב לחתום עליה; נתון שהנאשם עצמו אינו חולק עליו כלל.

סיכום

13. מן המקובץ עולה אם כן כי גרסתו של השוטר ביחס לקרבה מסוכנת בין המונית לאופנוע לא נסתרה ואף זכתה לאימות בגרסת הנאשם. הוא הדין בגרסת השוטר בדבר צפירות שצפר לו הנאשם. לא שוכנעתי ממכלול הראיות ברמה הנדרשת כי הנאשם הבהב עם האורות לשוטר אולם לצורכי העבירה המיוחסת לנאשם אין בכך צורך שכן די לי בהתקרבות מכוונת, מסוכנת ומסכנת, מצד הנאשם אל אופנוע השוטר - ביטוי מובהק של בריונות בכביש - בניסיון "לחנק" את השוטר או "להעיר" לו על אופן נהיגתו של השוטר - שלא הוכח כי נפל בו פגם ואף אם היה מוכח לא היה בכך כדי לתת לנאשם הכשר לעשיית דין עצמי בכביש- כדי לקבוע כי נעברה העבירה של נהיגה בקלות ראש. על כן, ולאחר שהזהרתי את עצמי כי גרסת המאשימה נשענת במקרה זה על עדות יחידה של עד הנוגע בדבר, מצאתי כי יש בחומר הראיות שהוצג לי די כדי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל הרובץ לפתחה להוכחת אשמתו של הנאשם ואני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 23.6.15, במעמד הצדדים